

Resim Cinayetleri

Bir Metin akır Polisiyesi

Armađan Tunaboylu

BİR

“Sana istediğın kızı veriyorum, dilediğini seç” dedim, kendisini eğlendirmiş soytarısını ödüllendiren bir sultan edasıyla. Keyfim yerindeydi, ona iyilik borcum olduğunu düşünüyordum. Ne de olsa bütün masayı o donatmıştı. En sevdiğim kasap köftesi vardı masada, sonra dört çeşit peynir, barbunya pilaki, patlıcan salatası, haydari, tarama, ezme, beyin salata, arnavut ciğeri, Rus salatası, fava, daha birkaç renk vardı ama ben çok sarhoştum. Geri kalanın tadı birbirinin aynısıydı. En çok sevdiğim şarap, Buzbağ da masada iki şişe olarak yerini almıştı ve bunları ben tek başıma bitirmiştim.

“Senin kızlarının çok sağlıklı olduklarını sanmıyorum.”

“Hassiktir” çektim hemen, ama içimden. Kızlarımla gurur duyardım, onların her zaman muayenelerini tastamam ve vaktinde yaptırırdım. Asla masraftan kaçınmazdım. Bu konuda bir ödül ya da şilt olsaydı mutlaka bana verilirdi. İyi de bu anten niye şimdi benim kızlarımın sağlıklı olmadığını düşünüyordu? Bunca zamandır eline her para geçtiğinde onların koynuna girmemiş miydi? Şimdi ne ayaktı bu sağlık mağlık lafları. Bir “Hassiktir” daha çektim. Anlaşılan Buzbağlar beni maymun etmişti. Bu seferki sesli çıktı. Bir gözünü aralayarak bana baktı.

“Ne oldu?”

Muhabbet iyice göt olmaya başlamıştı. Her cümle arasında on dakikalık aralar vardı. Verilen karşılıklar tamamen manasını yitirmeye başlamıştı. Masada üçüncü kişi olan Dursun duruma el koydu.

“Sana istediğin kızı alabileceğini söyledi ama sen kızları sağlıklı bulmadığını söyledin, o da sana hassiktir çekti.”

Ressam itiraz etti.

“Ama bu yarım saat önceki muhabetti, ondan şeye geçmemiş miydik?”

Dursun iyice sıkılmıştı.

“Zaten son iki saattir bu üç cümleyi ettiniz. Benim canıma yetti artık, ben gidiyorum.”

Hemen koluna yapıştım.

“Otur ulan, şurada iki lafın belini kırıyoruz.”

İstemeye istemeye oturdu. Dursun’la uzun zamandır arkadaştık. Bir zamanlar hayatımı kurtarmıştım ama bana karşılığını defalarca kıyaklar yaparak ödemişti. Yine de hâlâ bana hayatını borçluymuş gibi davranırdı. Ayrıca ne kadar içerse içsin hiç içmemiş gibi görünebiliyordu. Bu yüzden ressamla aramızda bir ihtilaf çıkmaması için onun hakemliğine ihtiyacımız vardı.

Sessizlik sigara dumanı gibi çöktü üzerimize. “Neşe” dedi ressam, taa neden sonra. Ne neşesi diye baktık suratına, bir dükkânın kepenklerinin açılması kadar uzun bir sürede gözlerini açtı.

“Neşe’yi istiyorum.”

Hemen cevap verdim.

“Bak işte o olmaz. Hale’yi iste vereyim, Pınar’ı iste vereyim...”

Üçüncü kızımın adını hatırlayamadım, Dursun yetiştii.

“Filiz.”

“Hah! Filiz’i iste onu da vereyim ama Neşe gelmez ki.”

Ressam bana inanmıyormuş gibi baktı. Aslında nasıl baktığının hiçbir önemi yoktu. Yalnızca şiş göz kapaklarının arasından ince bir çizgi hâlinde gözleri görünüyordu. Bu gözlere hiç inanmıyormuş gibi de diyebilirdik, “Hayır kırmızı düğmeye basarsan dünyayı havaya uçurursun” diyen bir bilimadamının gözleri gibi de.

“Ben Neşe’yi istiyorum, sen nasıl pezevenksin?” diye zırladı. Mesleğime laf etmesi muhabbetin artık tehlikeli sular da dolaşmaya başladığını gösteriyordu. Birden yerimde dikildim, Dursun da duruma gerektiği anda el koyabilmek için hazrola geçti. Ama ressamın kafa başka taraflardaydı. Yeniden gevşedik.

Neşe kendine has bir orospuydu. Herkes onu isterdi ama o müşteri seçerdi. Asla sokaklarda dolaşmazdı. Özel müşterileri telefon eder, onlara giderdi. Bana hiçbir zaman hesap vermemişti, ben de zaten sormazdım ama yüzdemi her zaman son kuruşuna kadar getirip avucuma sayardı. İstese beş kuruş koklatmazdı. Niye böyle yapardı bilmiyorum, bir defasında sormuştum da “Racon böyle oğlum” demişti. Bir daha da üstelememiştım. Onurlu bir adam olsaydım, hani filmlerdeki gibi, ondan aldığım paraları son kuruşuna kadar bir banka hesabına yatırır, sonra ihtiyacı olduğu bir zaman verip sürpriz yapardım. Ama ben onurlu bir adam değildim, en önemlisi bir sinema kahramanı hiç değildim. Ondan aldığım paraları son kuruşuna kadar afiyetle yerdim.

Ressam, bizi bir keresinde Beyoğlu’nda bir çorbacıda görmüştü, o zaman da asılmıştı bana, “İlla bu karıyı ayarla” diye ama Neşe istememişti. Sormuştum, “İstemem” demişti. O istemem dedikten sonra zaten mümkünü yoktu.

Bu kadar lafı neden ettim hatırlamıyorum, sarhoşluktan unutmuş olmalıyım. Ressama, “O olmaz” dedim.

“Ne olmaz?”

Ressam sıkı içenlerdendi. Alkol olarak yani, kuruya bulmazdı. Ama alkol olsun ne bulursa içerdi. Aylar önce mahalleye taşınmış, bana komşu olmuştu. Bir zamanlar alt katı ahır olan bir evde yaşamaya başlamıştı. Resimler yapıyordu, acayip acayip. Bana kalırsa bir boka benzemiyorlardı.

Kısa zamanda dost olmuştuk, yaptıklarını bana gösterirdi, aval aval bakardım. Bana kızardı. Şuradaki hareketi gör-

müyor muşum ya da buradaki ateşi hissetmiyor muşum. Yok ağbi ne hisseder ne de görürdüm. O, bu dünyaya farklı bir gözle bakıyordu, ben onun gibi bakamıyordum. Bütün mahalleli de bakamıyordu. Adam gibi resimler yapsa herkes sever, hatta resimlerini de alırlardı. Hatta bizden iki sokak ötede Karadeniz Pidecisi dükkânı olan Üçgen Ahmet Usta ona geyikli, pınarlı resim sipariş etmişti de yaşlı başlı adamı evden kovalamıştı.

Mahallenin piçleri ona deli ressam diyor, kulağını keseceği günü bekliyorlardı. Ama ressam bütün organlarını oldukça seviyordu, özellikle de çükünü. Arada bir resim satarsa da eline para geçerse parayı iki günde benim kızlarla ezdi. Ona her zaman yarı yarıya indirim yapardım. Kızlar da onu severlerdi. Bu zaman zarfında hiç ayık olmazdı. Onun dışında nasıl geçinir, hiç bilmezdim.

Bu resimleri içki soframızın tek ayık adamı olan Dursun'un sayesinde satardı. Dursun mahallenin en yakışıklı çocuğuydu, hâliyle jigololuk yapardı. Zaman zaman korkutturdum Dursun'u.

“Kuruçeşme'ye taşınınca ne yapacaksın be Dursun?”

“Ne?”

“Yani alet kuruyunca diyorum, ne yapacaksın?”

Dursun'un en büyük kâbusuydu bu muhabbet, hemen arkasından ağlak yapmaya başlardı. Hâlinden yakınırды.

“Sigortam yok, emekliliğim yok, hiçbir yan gelirim yok, yol param, yemek param yok, ya başıma bir şey gelecek olsa ne bok yerim ben?”

Bu dünyaya yanlış gelmiş diğer bütün insanlar gibiydi Dursun. Aslında hayli iyi kazanırdı. İş ilişkilerindeki avantajlardan bizi de yararlandırdı. Mesela ressamın resimlerini zengin karılara o satmıştı, hem tek kuruş avanta almadan.

İKİ

Ressamın yaşını bilmiyordum ama ellisini geçmiş olmalıydı, arada bir, başka ressamlarla toplanır birlikte bir sergi açarlar, antin kuntin laflar ederlerdi. Arkadaşları geldiği zaman ressamın evine uğramamaya gayret ederdim. Benden başka kimse de arkadaşlarını tanımazdı, ölse, kime haber vereceğimizi bilmezdik. Adını bile bilmezdik, ressam der geçerdik, böyle sır dolu yaşamak onun da hoşuna giderdi. Mahallenin neredeyse tamamı ya kanun kaçağı ya da hapisane kaçkını olduğundan alışkındık bu tür adamlara. O yüzden üstüne gidilmezdi.

Ressam, deli dolu bir adamdı, kimi zaman “Atölyem” dediği ahıra kapanır, paso resim yapardı. Böyle zamanlarda ben dahil kimsenin onu rahatsız etmeye götü yemezdi. Mahallenin yavşak hırsızlarından biri, zamanında yanlışlıkla ressamın evine girmişti. Çıktığında çırılçıplaktı ve bağırarak ciyak ciyak ağlıyordu. Bedeninin tamamına resimler yapılmıştı. Kimse bir daha onu görmedi, ressamı da rahatsız etmeyi göze alamadı.

Ressamı bir adam olarak, bir arkadaş olarak sever ve sayardım. O da beni severdi, işime saygı duyardı. İlk tanıştığımızda önyargılı davranmıştı ama sonradan hemen arkadaş oluvermiştik. İnsanın sırtını emanet edebileceği bir adamdı. Birçok defa sırt sırta kavga etmiştik. O eline ne geçerse saldırırdı; şişe, demir çubuk, kırık floresan, sopa... Bense her zaman falçatayla.

En çok, ellerinin yaralanmasından ve resim yapamamaktan korkardı. Anlaşılabilir bir şeydi bu. Bir de polise

gitmekten tırsıyordu nedense. Mahallenin tamamı polise gitmekten tırstığı için bu da normaldi. Akli sıra muhtara kaydolmayarak uyanıklık yapıyordu. Mahallenin muhtarının olmadığını, aslında mahalle diye bir yerin hiç olmadığını, hiçbir resmî evrakta görünmediğini bilmiyordu. Ama mahallenin bir polis karakolu vardı ve bu karakolda Asım Ağbi adında bir komiser vardı. Ressam, Asım Ağbi'yi tanıymıyordu. Akli başında olanın tanımak istemeyeceği bir adamdı Asım Ağbi. Ama ben eminim ki Asım Ağbi, ressamı tanıyordu. Bu zamana kadar ses etmemesinin tek nedeni, onu zararsız bulmasıydı.

Asım Ağbi, mahalle halkını kendilerinden daha iyi tanırdı, hangi hırsız nereyi soyacak bilirdi. Hatta bir Asım Ağbi efsanesine göre, papiklenmiş bir hırsızcık bir eve dalar. İçerde Asım Ağbi onu beklemektedir. “Beş dakika geç kaldın” der kelepçeyi geçirirken. Hırsızcık bir daha papiklenmeye tövbe eder. Bu efsanenin palavra olduğu Asım Ağbi'nin kelepçe takmasından bellidir. Çünkü Asım Ağbi asla kelepçe kullanmaz. Onun yakaladığı kimse kaçmayı aklına getiremeyecek kadar korkmuştur. Kaçmak aklına geldiğindeyse, ayakları zaten ona itaat etmez. Koskoca mahallede bu zamana kadar bir tek ben onun elinden koşarak kaçmıştım ki bu upuzun bir hikâyedir. Tabii ki yakın bir zamanda bu olayın tekrarlanacağından haberim yoktu.

ÜÇ

Bu geceki masanın şerefini, ressamın tek başına açacağı sergiye borçluyduk. Bir galeriden teklif almıştı. Aslında galeriler yıllık programlar yaparmış ama birinin sergisi ertelenmiş onun yerine bizim adamı çağırmışlar. Haftaya açacaktı sergisini. Galeriye birlikte gitmiştik. Galerinin, artık sorumlusu mu, yoksa sahibi mi, bilmiyordum, bir kadındı, oldukça zengin görünümlü, iyi giyimli, bol mücevherli ve alabildiğine çirkin. Kaşları saçlarına kadar yükselerek bir yay yapıyordu. Alnı dümdüzdü ama gözlerinden sonrası kırışık içindeydi. Sanki suratını gerdirmeye başlamış ama yarısından sonrasına para kalmamış gibi. Bu kadar koca götlü, koca memeli bir kadını görünce hemen Dursun'dan şüphelenmiştim ama o yemin billah etmişti, benim karılardan değil diye.

Maçka'da dev bir apartmanın en alt katını kaplıyordu galeri, bana bıraksalar burayı kerhane yapar, paranın dibine kordum. Ama bana bırakan yoktu. Ressam ve galerici karı resimleri nasıl asacaklarını konuşup tartışıyorlardı.

Sırf evde oturup sıkıldığım için, dışarı çıkıp hava alayım diye gelmiştim. Hava günlerdir koyu griydi. Etrafı dolaşmaya başladım ama daha başlar başlamaz dolaşacak bir yer olmadığını anladım. Yalnızca içinde bulunduğumuz bu koca salon vardı. Bir de salonun arka tarafında yuvarlanarak çıkılan bir merdivenle ulaşılan bir oda daha. Merdivenin dibinde *Doğan Umut VI* yazan kocaman bir şey duruyordu... Şey, işte, demirden, hani ikinci dünya savaşı filmlerinde görülen deniz mayınlarına benzeyen bir şey. Yalnız

bunun dikenleri daha uzun ve daha sivriydi. Merdivenden üzerine düştüğünüzde asla şansınız olmazdı. Bu pis ölüm şekli içimi ürpertti, odaya dalıverdim.

Nedense bu odanın kapısı oldukça sağlam görünüyordu ve sıkı bir kilidi vardı. Odanın duvarlarında yerden tavana kadar raflar bulunuyordu. Bu raflarda da birkaç resim duruyordu. Benim kızlardan Hale'ye benzeyeni çok beğendim. Alıp ona hediye etsem diye geçirdim içimden. Daha sonraki bir muhabbette ressama bu resimden bahsetmişim. Ressam ise gülerek şimdi unuttuğum bir ressamın adını söylemiş, "Senin bütün kızların on sene boyunca çalışsa o resmi alamazsın" demişti. Galeri denen yerde başka bir şey yoktu. Hiç bu kadar az sermayeyle kurulan bir işyeri daha görmemişim. Hayret ettim. Birazdan galerici karıyla ressam da yanıma gelip oturdular. Galerici bizimkine yiyecek gibi bakıyordu. İçimden ressama, "Ulan bırak bu resim işlerini, götür bu karıları. Haftada iki tık tık, tamam işte" dedim. Bu sırada ressamla karı öpüşüp vedalaşıyorlardı, karı beni de boş bulunca öptü. Yüzerken yanağıma denizanası değmiş gibi oldu da yerimden sıçradım. Salak karı bunu ne sandıysa kıkır kıkır güldü.